

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Find her

© 2016, Lisa Gardner

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Мартина Салова Чешновар

Лектор Денис Бојаров

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Здравева

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2020

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Финд хер

Li sa Gardner

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За жертвите од црниот свет

Ф ДЕМ

ОВА СЕ РАБОТИТЕ ШТО НЕ ГИ ЗНАЕВ:

Кога за првпат ќе се разбудите во темна дрвена кутија, ќе си речете дека ова не се случува. Ќе го туркате капакот, се разбира. Ништо ново. Со тупаниците ќе удираате по страните, петиците ќе ги забивате во дното. Ќе ја удираате главата повторно и повторно, иако боли. И ќе врескате. Ќе врескате, и ќе врескате, и ќе врескате. Од носот ќе ви тече слуз. Ќе ви се леат солзи по образите... додека вресоките не ви станат засипнати, испрекинати. Потоа ќе слушнете звуци што се чудни, тажни и патетични и ќе ја сфатите кутијата, вистински ќе ви светне, па 'еј, заробена сум во темна дрвена кутија', кога ќе сфатите дека тие звуци доаѓаат од вас.

Боровите кутии не се целосно сочинети од мазни површини. Дупките за воздух, на пример, можат да бидат грубо продупчени. Кога ќе поминете со прстот по нив, кога ќе го пикнете прстот во нив, очајно барајки... нешто... ќе ви се забијат спици. Со заби ќе ги извадите дрвените парченца најдобро што можете. Потоа ќе го ишмукаете повредениот прст, ќе ја излижете капката крв, која се собира на врвот и уште ќе испуштате звуци како повредено кутре.

Сами сте во кутијата. Страшно е! Неиздржливо! Ужасно! Главно, затоа што сè уште не сфакате колку многу треба да се плашите.

Добро ќе ја запознаете кутијата, овој дом далеку од дома. Ќе мрдате со рамената за да ја одредите широчината. Ќе ја мерите должината со вашите дланки, ќе се обидуваат да ги поткренете стапалата.

Нема доволно простор за да ги свиете колената. Нема доволно простор за да се превртите. Точно ваша големина е. Како да бил правен за вас. Ваш личен боров сандак, од кој ви се напрега половината, ви се набиваат плешките, ве боли тиломот.

Една згодна работа: дното е прекриено со весници. Не го забележувате овој детал на почетокот. Не го разбирате кога ќе го забележите. Сè до првиот пат кога ќе уринирате. А потоа, ќе поминете денови лежејќи во сопствените валканици. Како животни, ќе си помислите. Освен што поголемиот дел животни се подобро третирани од ова.

Устата ќе ви се исуши, усните ќе ви испукаат. Ќе почнете да ги заглавувате прстите во тие дупки за воздух, раскинувајќи си ја сопствената кожа, само за да имате што да вкусите, да проголтате, да вшмукате. Ќе се запознаете себеси на начин на кој никогаш претходно не сте се знаеле. Скршени. Примитивни. Ќе ја запознаете смрдеата на сопствената урина. Соленоста на сопствената крв.

Но, сè уште ништо не знаете.

Кога конечно ќе слушнете чекори, нема да ви се верува. Во делириум сте, ќе си речете. Сонувате. Сте се претвориле во изгубена, патетична вреќа од коски и кожа. Глупава, глупава девојка која требаше да знае, а сега види се. А сепак звукот на свеќотот на металната брава се оддалечува од вашето уво...

Можеби повторно ќе заплачете. Или ќе заплачевте ако остане течности во вас.

Кога за првпат го здогледувате неговото лице, на човекот што ви го сторил ова, ви олеснува. Дури и среќни сте. Ги гледате неговите надуени образи, неговите тркалезни очи, подотворената уста, пожолтените заби, и си мислите „фала Му на Бога“. Фала Му на Бога, фала Му на Бога.

Ве пушта од кутијата. Всушност, ве крева бидејќи нозете не ви функционираат, немате сила во мускулите, а главата ви паѓа, што ве тера да се

кикотите. Ви паѓа главата. Тоа е еден од изразите од часовите по мајчин јазик, кој никогаш не ви имал логика. Но, сега има. Главите паѓаат. Ви паѓа главата.

Боже, миризбата! Лук, пот, непрани алишта и гнасна коса. Дали сте вие? Дали е тој? Беспомошно добивате нагон за повраќање. А тоа го тера на смеење. Додека го крева шишето со вода. Додека изговара точно што ќе треба да сторите за да го заслужите. Дебел е. Стар. Одвратен. Одбивен. Со неуредна брада, мрсна коса, дамки од кечап по евтината карирана кошула.

Треба да сте предобри за него. Млади, свежи, прекрасни. Тип девојка која би можела да одбира на забава на братството. Арогантни сте. Или бевте?

Плачете по мајка си. Го преколнувате да ве пушти додека лежите стуткани во купче пред неговите нозе. Потоа, конечно, на крај, со последни сили ги соблекувате алиштата. Му дозволувате да ви го прави она што го наумил. Врескате, но грлото ви е пресуво за да излезе звук. Повраќате, но стомакот ви е препразен за да излезе нешто од него.

Преживувате.

А подоцна, кога конечно ви го нуди она шише со вода, само за да ви го истури на глава, бесрамно ги кревате рацете за да фатите колку што можете повеќе од течноста. Ја лижете од дланките. Ја шумкате од својата мрсна, валкана коса. Чекате додека го сврти вниманието, а потоа ја шумкате онаа дамка од кечап од неговата веќе фрлена кошула.

Назад во кутијата. Во кутијата. Во кутијата.

Капакот треска сега. Бравата се заклучува. Одбивниот човек си заминува. Повторно ве остава сами. Голи. Со модринки. Раскрвавени. Знаејќи нешта што никогаш не сте сакале да ги знаете.

„Мамичке“, шепотите.

Но, ова чудовиште е вистинско. И веќе не постои ништо што може некој да го стори за да ве спаси.

fati me

ОВА Е ТОА ШТО ГО ЗНАМ СЕГА:

Нема што да се прави ден по ден заробени во кутија со големина на сандак. Всушност, постои само едно нешто што вреди да го замислувате, да се опседнувате, да размислувате минута по минута, час по ужасен час. Една мисла што ве држи во живот. Еден фокус што ви дава сила. Ќе го најдете. Ќе го најдете. Потоа, ако сте барем малку како мене, никогаш нема да го пуштите.

Одмазда.

Но, внимавајте што посакувате, особено ако сте само глупава девојка заробена во кутија со големина на ковчег!

Два

ТАА ЗАПОЧНА СО МАРТИНИ ОД КАЛИНКА. Премногу плати, се разбира. Со оглед на тоа што баровите во Бостон се многу скапи, а сокот од калинки е многу трендовски. Но, беше петок навечер. Уште една седмица преживеана и, за име Божјо, таа заслужуваше барем еден скап овошен коктел.

Освен тоа, имаше голема самодоверба. Раскопчано уште едно копче од нејзината бела тесна кошула, извадени неколку шноли од нејзината руса коса до рамена. Имаше дваесет и седум години, беше во добра форма и имаше задник што привлекуваше внимание. Можеби си го плати својот прв пијалак. Но големи беа шансите дека нема да си го плати вториот.

Се напи голтка. Свежа. Слатка. Остра. Ја загреа на јазикот, а потоа ја пушти вотката да се лизне по нејзиното грло. Вредеше за сите пари од тие четиринаесет долари.

За миг ги затвори очите. Барот исчезна. Лепливиот под, светлата што трепкаа, остроно врескање на групата, која сè уште се загреваше.

Стоеше во празнина од тишина. На место што беше само нејзино.

Кога повторно ги отвори очите, тој стоеше таму.

ТОЈ ГО ПЛАТИ НЕЈЗИНИОТ ВТОР ПИЈАЛАК. Потоа ја честеше трет, па дури понуди и четврти. Но дотогаш вотката и подиумот почнуваа да се мешаат на начин што немаше да заврши со добро следното

утро. Освен тоа, таа не беше идиот. За целото тоа време, господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно* ја налеваше со мартини, а тој се држеше до пиењето пиво.

Изгледаше доволноfino, таа одлучи некаде кон крајот на своето второ мартини. Мускулест, очигледно беше тип што вежбаше. Иако имаше неоригинален вкус за облека со своите панталони во темнокрем-боја и кошула со сини риги. Се обидува да постигне изглед на млад професионалец, претпостави таа, но забележа дека неговите панталони беа разресени на рабовите, а кошулата му беше избледена од премногу перења. Кога го запраша што работи, се обиде да ја шармира. О, малку од ова, малку од она, рече тој со намигнување и насмевка. Но погледот му остана безизразен, дури и далечен и таа почувствува мала непријатност.

Брзо се врати во нормала. Го донесе третото мартини. Не носеше часовник, забележа таа, како што се обидува да го улови вниманието на шанкерот со дваесетка, додека другите муштерии мавтаа со стотки. Немаше ниту бурма. Сам. Добро граден. Можеби нејзината ноќ стануваше подобра.

Таа се насмевна, но немаше среќен израз на лицето. Нешто се движеше пред нејзиното лице, повторно таа празнина, тоа сознание дека по сите тие часови, денови, седмици, таа сè уште се чувствуваеше осамено. Секогаш ќе се чувствуваеше осамено. Дури и во преполна просторија.

Добро што тој не се заврти.

Конечно го улови шанкерот - со бела кошула, темна пеперушка, од оние со широки гради, кои добиваа големи бакшиши - и ѝ донесе нов пијалак.

Дотогаш таа беше подготвена за четвртото мартини. Зошто да не? Ќе овозможуваше да зборува за нејзиното малку од ова, малку од она, со намигнување и насмевка што одговараа на блесокот во нејзините очи. А кога неговиот поглед се задржа на нејзината кошула, на дополнителното копче, кое можеби таа го откопча некој миг порано, таа не се повлече. Го остави да гледа

во тантелата на нејзиниот дречливо розов градник што сиркаше одоздола. Го пушти да се восхитува на нејзините цицки.

Зошто да не? Петок вечер е. Крај на седмицата. Го заслужи тоа.

ТОЈ САКАШЕ ДА ГО НАПУШТАТ БАРОТ НА ПОЛНОЌ. Таа го натера да почекаат додека затвори. Групата беше изненадувачки добра. Ѓ се допаѓаше начинот на кој ѝ влијаеше музиката, како крвта сè уште да ѝ беше жива, а срцето сè уште да ѝ чукаше в гради. Нему очигледно му беше непријатно на подиумот, но не беше важно. Таа танцуваше доволно добро за двајцата.

Белата тесна кошула сега ѝ беше заврзана под градите. Црните фармерки со низок струк беа прилепени за секоја нејзина облина, а високите кожени чизми тропаа во ритамот на музиката. По некое време тој веќе не се ни трудеше да танцува, туку само се нишаше во место, гледајќи во неа. Нејзините раце беа зафрлени нагоре, поткревајќи ѝ ги градите. Колковите ѝ се лулаа во кружни движења, а затегнатиот стомак ѝ светкаше од потта.

Тој имаше кафени очи, забележа таа. Темни. Безизразни. Внимателни. Како на предатор, помисли таа. Но овој пат, наместо да се исплаши, таа почувствува свеж наплив од адреналин. И извајаниот шанкер сега гледаше во неа. Се прошета по подиумот за двајцата. Откако го прифати четвртото мартини, устата ѝ беше слатка и пурпурна, додека рацете и нозете ѝ беа како течен мраз.

Можеше да танцува цела ноќ. Да го освои овој подиум, овој бар, да го освои овој град.

Освен што тоа не го сакаше господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно*. Ниту еден тип не чести девојка со три скапи пијалаци само заради привилегијата да ја гледа како танцува.

Групата заврши, почна да ги остава инструментите. Веднаш почна да ѝ недостасува музиката. Беше како да ѝ се грчеше душата. Веќе го немаше стимулативниот бас за да ѝ ги размрдува стапалата, да ја маскира нејзината болка. Сега беше само таа, господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно* и сигурниот убиствен мамурлак.

Тој предложи да излезат надвор на свеж воздух. Таа сакаше да се изнасмее. Да му рече дека нема поим.

Наместо тоа, го следеше по тесната споредна уличка прекриена со фрлени отпушоци од цигари. Ја прааша дали сака да запали. Таа одби. Ја фати за раката. Потоа ја припи до едната страна на еден син контејнер, со левата рака веќе стискајќи ѝ ја градата, фаќајќи ја нејзината брадавица.

Очите веќе не му беа безизразни. Му гореа. Како грабнувач што го уловил својот плен.

„Кај тебе или кај мене?“, запраша тој.

Таа не можеше да се воздржи. Почна да се смее.

И во тој миг вечерта тргна на лошо.

НА ГОСПОДИНОТ *НЕ-СУМ-ТЕ-ВИДЕЛ-ТУКА-ПРЕТХОДНО* НЕ МУ СЕ ДОПАДНА ДА МУ СЕ СМЕАТ. Брзо нападна. Со отворената дланка на десната рака ја удри по лицето. Главата ја удри од металниот контејнер. Го слушна ударот. Ја почувствува болката. Но, благодарение на четирите чаши мартини, сè беше некако далечно, како лоша ноќ што му се случуваше на некој друг.

„Сакаш да задеваш, а?“, ѝ викаше тој, со раката стискајќи ѝ ја градата, а лицето му беше оддалечено само неколку сантиметри од нејзиното.

Од ова растојание, таа го намириси пивото во неговиот здив, ја забележа карактеристичната мрежа од црвени вени околу неговиот нос. Притаен пијаница. Требаше порано да го сфати тоа. Беше тип што се опиваше пред да дојде во барот, бидејќи така беше

поевтино. Што значи дека воопшто не беше таму за пиењето, туку за секс. За да најде некоја девојка како неа и да ја одведе дома.

Со други зборови, беше совршен за неа.

Таа требаше да каже нешто. Или да го згазне на ножните прсти. Или да го фати за малиот прст - не за целата рака, само за малиот прст - и да му го свитка до рачниот зглоб.

Ќе врескаше. Ќе ја пуштеше.

Ќе ја погледнеше во очи и ќе ја сфатеше својата грешка. Бидејќи големите градови како Бостон беа преполни со типови како него.

Но, и со девојки како неа.

Таа не доби можност за тоа.

Тој викаше. Таа се насмевнуваше. Можеби сè уште и се смееше. Додека главата ѝ одсвонуваше, а на јазикот чувствуваше вкус на крв. Потоа господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно* престана да постои.

Беше таму. А потоа го снема. Беше заменет со самоуверениот шанкер со неверојатните гради и сега со многу загрижен израз на лицето.

„Добро ли си?“, праша тој. „Те повреди? Ти треба помош? Сакаш да се јавам во полиција?“

Ја испружи раката. Таа ја фати, прескокнувајќи го телото на господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно*, кој беше во несвест, легнат со отворена уста на земјата.

„Не требаше така да те допира“, трезвено ја известил шанкерот, одведувајќи ја од набљудувачите, кои се собираа околу нив, водејќи ја подлабоко во сенките, подалеку од светилките на барот.

„В ред е. Јас ќе се погрижам за тебе сега.“

Тогаш сфати за првпат дека шанкерот ѝ ја стегаше раката посилно од потребното. Не ја пушташе.

СЕ ОБИДЕ ДА СЕ ИЗВЛЕЧЕ ОД СИТУАЦИЈАТА.

Дури и кога знаевте што се случува, тоа беше природно за почеток. Еј, големо момче, што се брзаш? Може ли да забавиме? Еј, ме повредуваш. Но, се разбира, тој не престана да брза ниту, пак, го опушти болниот фат над нејзиниот лакт.

Чекореше чудно, држејќи ја припиена до него, како двајца љубовници што беа излезени на многу брза прошетка, но главата му беше наведната и накривена настрана. Го крие лицето, сфати таа. За никој да не може да го види.

Потоа ѝ светна. Силуетата на неговото тело, начинот на кој се движеше. Го видела претходно. Не неговото лице, не неговите црти, туку згрбавените рамена, заобленото свивање на неговиот врат. Пред три или четири месеци, за време на летото, на бостонските вечерни вести, кога студентка од Бостонскиот колеџ излегла и никогаш повторно не се вратила дома. Локалните станици постојано пуштаа видеоснимка од некоја безбедносна камера во близина, која ги снимила последните познати мигови на девојката што била одведена од непознат маж, со главата завртена на страна.

„Не“, прошепоти таа.

Тој го изигнорира нејзиното противење. Дојдоа до крстосница. Без двоумење, тој ја завлече налево, по уште потемна и потесна уличка, која веќе мирисаше на урина и ѓубре, и мрачни работи за кои никогаш не се зборуваше.

Ги закопа нозете во место, сега брзо отрезнувајќи се, давајќи сè од себе за да се спротивстави. Со своите 50 килограми наспроти неговите 85, нејзиниот труд не смени ништо. Ја повлече посилно до себе, со раката околу нејзиниот струк и продолжи.

„Престани!“, се обиде да вресне.

Но не излезе никаков звук. Гласот ѝ беше заглавен во грлото. Беше без здив, а белите дробови ѝ беа премногу собрани за да вреска. Наместо тоа, излезе слаб шепот, звук од кој ѝ беше срам да признае дека

беше нејзин, но од минатите искуства знаеше дека е така.

„Имам семејство“, конечно издивна.

Тој не изреагира. Нова крстосница, ново свртување. Итаѓе помеѓу високи згради со цигли, вон јавен видик. Веќе не знаеше каде се наоѓаа.

„Те молам... престани...“, таа изговори некако. Со раката премногу ја стегаше околу струкот, повредувајќи ѝ ги ребрата. И дојде нагон за повраќање. Сакаше да се случи тоа, бидејќи можеби ќе го згрозеше, ќе го убедеше да ја пушти.

Немаше таква среќа. Нагло исповрати пурпурна течност, прскајќи ги своите нозе и едната страна од неговите панталони. Тој направи гримаса, рефлексно се потргна, потоа брзо се свести и повторно ја повлече напред, влечејќи ја за лактот.

„Пак ми се повраќа!“, залелека таа, плеткајќи ги нозете и конечно забавувајќи го неговиот чекор.

„Премногу испи.“ Гласот му беше полн со презир.

„Не разбираш. Не знаеш која сум јас.“

Направи доволно долга пауза за да го приспособи фатот за нејзината рака. „Не требаше сама да дојдеш во барот.“

„Но секогаш сум сама.“

Тој не разбираше. Или, можеби, не му беше грижа. Гледаше во неа, со безизразно лице и поглед. Потоа замавна со раката и ја удри по окото.

Вратот ѝ се зафрли нанзад.

И пукна образот. Очите ѝ се наполнија со солзи.

И дојде некоја мисла. Кратка. Бледа. Можеби тајната за разбирањето на универзумот. Но потоа ја немаше.

И исто како и господинот *Не-сум-те-видел-тука-претходно*, таа престана да постои.

Петок вечер. Крај на долга работна седмица. Го заслужи тоа.

ЈА ПРЕМЕСТИЛ. Пешки, со кола, не знаеше. Но кога ѝ се врати свеста, таа веќе не беше на страшните бостонски улички, туку беше пикната на некое мрачно и влажно место. Подот под нејзините нозе беше студен. Бетон. Распукан и нерамен. Подрум, си помисли таа, или можеби гаража.

Можеше слабо да гледа. Доволно светлина влегуваше од три мали прозорци поставени високо на еден ѕид. Не пропуштаа дневна светлина, туку придушена жолта магла. Како пред прозорците да се наоѓаа улични светилки од кои доаѓаше амбиентална светлина.

Продирањето на слабата светлина го искористи за да одреди неколку работи наеднаш: рацете ѝ беа врзани пред неа со пластични стеги, беше сосема гола и барем во тој миг беше сама.

Срцето почна брзо да ѝ чука. Главата ја болеше, кожата ѝ се ежеше и големи беа шансите дека многу скоро ќе ѝ недостасуваше оваа состојба на релативна безбедност. Типот на човек кој ја онесвестил и го соблекол секое парче облека од неа не беше од оние што за долго ќе ја оставеа недопрена. Дури и сега, тој најверојатно се подготвуваше за остатокот од вечерните прослави. Си потпевнуваше. Смыслуваше игри во кои би можел да ужива со својата нова играчка. Чувствувајќи се како најголемиот и најлошиот гомнар во градот.

Таа се насмевна тогаш. Иако повторно немаше среќен израз на лицето.

Најпрво, анализа на местото. Подрум или гаража неизбежно подразбираше складирање, а како што велеше изреката - губрето за еден, можеби, е богатство за друг.

Глупаво од негова страна што не ѝ ги врзал и глуждовите. Не беше толку искусен колку што си мислеше. Не беше толку паметен колку што посакуваше да биде. Но, од друга страна, луѓето го

гледаа она што сакаа да го видат. Таа беше занесена од неговите мускулести гради. Тој несомнено ја сметаше за лесна русокоса. Излезе дека и двајцата ќе доживеат некое изненадување вечерва.

Таа најде тешка работна маса. Кревајќи ги врзаните рачни зглобови, помина со прстите по дрвената површина. Пронајде тешко метално менгеме на едниот агол. Брзо продолжи да бара нешто што би можело да биде купче насобрани алати. Но, не, тој не беше толку глупав, а таа немаше толку среќа.

Немаше оставени остри предмети, клешти, чекан. Потоа почна да пребарува низ просторијата, речиси превртувајќи една метална канта, а потоа ги испружи рацете брзо за да ја фати пред да падне. Немаше смисла да го известува за својата свесна состојба порано од потребното. Капакот од кантата беше на место, нервите ѝ беа растреперени, но се натера да продолжи понатаму.

Од металната канта се истури црно кесе за ѓубре. Ја остави настрана за кратко, а потоа ги провери другите два зида. Пронајде збир од празни канистри за гориво, како и два пластични сада. Врз основа на миризбата, во едниот сад имаше остатоци од течност за миење ветробрански стакла, а во другиот имаше антифриз, така што најверојатно таа се наоѓаше во гаража. Со оглед на тоа каков беше Бостон, веројатно се работеше за самостојна градба, овозможувајќи му на шанкерот уште поголема приватност.

Не размислуваше за тоа што можеше да се случи следно, за тоа зошто човек како него имаше потреба од таква приватност. Кога беше веќе кај тоа, таа не сакаше да се фокусира на лепливоста на подот во задниот агол. Или на миризбата, која стануваше речиси невозможно да се игнорира. Мирис што одговараше на вкусот на крвта на нејзиниот јазик.

Го зеде садот со антифриз и го стави на празната дрвена работна маса. Првата негова грешка. Првата нејзина победа.

Пронајде лопата потпрена на ѕидот. Со нова

живост, ги стави пластичните стеги на сечилото и почна енергично да ги трие. По една минута или две, тешко дишеше, а потта го нагризуваше нејзиното отечено око. Но, судејќи по затегнатоста на стегите... ништо. Работ на лопатата беше премногу тап или, пак, пластиката беше многу издржлива. Се обиде уште некој миг, а потоа беше присилена да се откаже од напорите.

Пластичните стеги беа силни. Искрено, повеќе претпочиташе метални лисици. Но, барем, бил доволно љубезен да ѝ ги заврзе рацете од предната страна, така што сè уште можеше доста да ги користи, не затегнувајќи ги пластичните стеги премногу за да не го изгуби чувството во прстите.

Можеше да ги мрда нозете. Можеше да ги мрда рацете.

Можеше да седи сосема мирно и да ја чувствува празнината, токму таму. Мрачна. Утешна. Нема.

Сама во преполна просторија, си помисли таа и на миг телото ѝ се заниша следејќи ја музиката, која можеше само таа да ја слушне.

Потоа повторно стана сериозна. Срање. Време беше.

Го искина пластичното кесе со своите прсти. Првото нешто што ја удри беше реата. Гнила храна, гнило месо, нешто полошо. Доби нагони за повраќање, почувствува како ѝ се полнат очите со солзи и насила ја голтна повраќаницата. Сега не беше време да ѝ биде мачно, додека претураше по растеченото губре што можеше да го почувствува, но не и да го види. Хартиени марамчиња. Мокри купови од Бог знае што. Фрлени садови за храна. Готова храна. Донесена од дома или храна што ја донел тука за да ја сподели со неговиот плен, или за да ја јаде самиот кога паузира од забавата. На половина од содржината наиде на ново количество гнилеж, овој пат со пооргански мирис. Прстите ѝ се движеа побрзо. Суви латици. Омекнати зелени стебла. Цвеќиња. Фрлен букет. Бидејќи, освен со храна, ги опсипувал своите играчки со подароци?

Поверојатно, одлучи таа, беше дека тоа била последната измама што ја употребил за да намами некоја несвесна жртва. Потоа, во следниот миг, ѝ светна: Таму каде што има евтин букет...

Сега заврзаните раце брзо се движеа. Нурнувајќи во гнасниот куп. Решително копајќи по расипаната кинеска храна и лепливиот сос. Фрлајќи настрана празни чашки од кафе и уште растечени остатоци од цвеќиња. Пластика, таа беше во потрага по тенко пластично пакување. Мало, квадратно, со остар раб...

Бам!

Звукот дојде директно од зад неа. Звук на рака, на нога, кои доаѓаа во контакт со метална врата од гаража. Не можеше да се воздржи. Се парализираше. Гола. Растреперена. До гуша во ѓубре. И уште еднаш го слушна како го најави своето пристигнување.

Бидејќи сакаше да ѝ стави до знаење дека доаѓа. Сакаше таа да трепери, да се ужаснува, да се стутка во топка, веќе преплашена од најлошото. Таков човек беше тој.

Таа се насмевна.

А овој пат имаше среќен израз на лицето. Бидејќи сега, во својата десна рака, таа го имаше тенкото пакување со ѓубриво за цвеќе, великодушно ставено во поголемиот дел букети и токму она што таа го бараше.

Таа го немаше излажано претходно. Тој не ја познаваше. Што беше негова прва, а сега и последна грешка.

Зад неа вратата од гаражата почна растреперено да се крева. Тој ја одолжуваше неизвесноста отворајќи ја вратата бавно.

Немаше веќе време за чекање. Немаше време за планирање. Го зеде пакувањето во своите дланки, потоа го зеде речиси празниот сад со антифриз. Се придвижи брзо по распуканиот бетонски под додека не застана под низата прозорци. Слабата светлина што продираше над неа, ја облеваше средината на просторот со придушен сјај додека таа беше во сенките.

Вратата од гаражата. Четвртина отворена. Сега третина. Половина.

Го ослободи фатот од пакувањето. Прво го зеде садот со антифризот, ставајќи го меѓу нозете, а потоа ги употреби двете раце за да го притисне безбедносниот капак и да го заврти. Пластичниот капак се стркала на подот, но тропотот на металната врата го замаскира звукот.

Две третини отворена. Сега три четвртини. Доволно за да влезе возрасен човек.

Го стави антифризот настрана. Се натера да не брза со протресување на пакувањето, наталожувајќи ги кристалите на дното. Не можеше да си дозволи ништо од ова да биде залудно изгубено, ако сакаше да функционира.

Тој зачекори во просторијата.

Шанкерот со неверојатните мускулести гради. Кошулата веќе му беше соблечена. Мускулите му трепереа на месечевата светлина. Прекрасен примерок.

Требаше да чувствува вина за она што сакаше да го стори следно.

Но не чувствуваше.

Истапи во придушениот сноп светлина. Нејзината голотија речиси беше откриена. Се гледаше дека рачните зглобови ѝ беа врзани.

Тој се насмевна, а десната рака веќе му се придвижи кон појасот на фармерките.

„Не знаеш која сум јас“, јасно рече таа.

Тој подзастана, збунето ја погледна, како да му поставила сложена математичка задача.

Потоа... шанкерот се придвижи кон неа.

Таа го отвори пластичното пакување, направи три брзи чекори нанапред и му ја фрли содржината в лице.

Тој се повлече, кашлајќи и трепкајќи додека ѓубривото за цвеќиња течеше по неговите очи, носот, устата.

„Што по...“

Таа го фати садот со антифриз, го проклумка трипати, а потоа...

Неизвесен дел од секундата. Тој ја погледна. Грубо ја погледна. И во тој миг конечно се видоа. Тој не беше парталав шанкер. Таа не беше глупава русокоса. Туку мрачно срце и изгубена душа.

Му го распрска антифризот право в лице. Го испрска на неговата гола кожа, а зрнцата од калиум перманганат сè уште беа таму.

Уште еден дел од секундата. А потоа...

Првите знаци на чад. Од неговата коса. Од неговите образи. Неговите трепки. Човекот ги стави рацете на лицето.

Настапи проста хемиска реакција, а кожата на шанкерот пламна во оган.

Врескаше. Трчаше. Си ја тепаше сопствената глава небаре тоа ќе направеше некаква разлика. Направи сè, освен мавтање, лежење на земја и тркалање, целиот во паника.

Таа стоеше таму. Не мрднувајќи ниту мускул. Не изустувајќи ниту збор. Го гледаше додека конечно не се струполи во уништен куп што чадеше. Тогаш почнаа да продираат други звуци. Соседи што викаа во мракот, прашувајќи што се случуваше. Далечните звуци на сирените, бидејќи очигледно некој од поаметните се јавил во полиција.

Жената конечно истапи. Погледна во остатоците на својот напаѓач, гледаше како чадот се креваше од неговата, сега, јагленисана кожа.

Петок вечер, си помисли таа. Го заслужи тоа.